

פרוטוקול מס' 43/ד

מיטיבת ועדת הכספים

ביום כ"ג בסבת תשט"ו - 17.10.1955 בשעה 11.10

- נ ו כ ח י מ : חברי הועדה :
- י . גורי - יו"ר
- ח . אריאב
- י . בדר
- א . הרצפלד
- ק . לוז
- ח . למדן
- א . טטופ
- ז . ספר

- מוזמנים :
- מר ז. סוזייב - סגן שר המסחר והתעשייה
- מר ליינקרם - מנהל מיטיבת התעשייה
- מר וירגין
- ש . בזק - מזכיר
- ש . ספינק

סדר-היום : תכנון התעשייה

היו"ר י. גורי :

אני פותח את הישיבה.
 אנו רוצים לשמוע מפי נציגי המסחר
 למסחר ותעשייה אם יש בידי המסחר תכנית לתכנון התעשייה לקוח ארוך,
 למספר שנים. ואם כן - מה היא התכנית, מה הם יסודותיה, באיזו מידה
 היא מתגשמת ובאיזו מידה התגשמה עד כה.

מר ליינקרם :

מסדר המסחר והתעשייה החליט הפעם
 להביא בפני ועדת הכספים תכנית מלאה אף לחת הסבר רחב ביותר בשאלה
 זו של תכנון התעשייה. ובדברי אני על התכנון לא אמלא את חובתי אם
 לא אצביע על הבסיס עליו אנו בונים את התכנון, על השיש מסנו חייבים
 אנו ליצור את הפסל. על כן, רוצה אני, קודם כל, להציג בפניכם את
 החומר בו אנו מדברים. נפל לידי במקרה דו"ח טודי של ממשלת המנדט
 על מצב התעשייה בסבת 1920 וכדי להצביע על ההישגים שלנו בשטח זה
 במשך השנים האחרונות, אני רוצה לצטט קטע אחד : "ארץ ישראל
 מפגרת אף בחקלאותה, ולתעשייתה - אם בכלל יש מקום לדבר על תעשייה
 בה - יש אופי חקלאי מובהק: מבשלי סבון פרימיטיביים מן השמן
 המקומי, ייקבי היין שטיפחת רוטיילד הקיסה בראשון לציון וזכרון
 יעקב, שורה של טחנות קמח ושורה של בתי מלאכה קטנים לצרכי תיקון".
 כזה היה המצב בעצם עד שנת 1939. במצב זה ובאותם אמצעים פרימיטיביים
 שעמדו לרשות התעשייה בישראל עמדה התעשייה בשנת 1941, תקופת מלחמת
 העולם השנייה, בפני תפקידים של ייצור המוני אמנם בכיוון אחד
 ויחיד: לסם צרכי הטאטץ המלחמתי. הדבר הביא לידי כך שקמו לפתע
 פתאום תעשיות טטס, במובן הכלכלי של המלה וליצירת תנאים מיוחדים
 שבמסך זמן רב נתנו עוד את אותותיהם, ובחלקם - נמשכים עד היום.

טעסלת הסנדט אפשרה לתעשייה של הימים ההם להמשיך בפעולתה ללא דאגה לזרם בלתי פוסק של חומרי גלם, ללא דאגה לטיטון הן לל החומר והן לל התעסוקה וללא דאגה לסוק. כל הדברים הללו הוגשו לתעשייה סטט על צלחת, ללא כל מאמץ מיוחד. וזה היה מצד אחד הנט הגדול אך מצד שני האסון הגדול.

על כן עמדנו בינת 1946 מבחינת הציוד התעשייתי בחלל ריק. הסכונות היו מיושנות, בתעשים אחוז לאחר עבודה בטלטט מספרות וללא החידושים המתאימים. למעשה הטצב בכל העולם כולו היה דומה מבחינה זו, אלא שבשעה שבכל העולם היתה תעשיית הסכונות פפותחה, בריאה ומהירה, הרי אצלנו לא היתה כל תעשיית סכונות, והיינו נזקקים לטט חידוש התעשייה לקניות מספקים מארצות שלא קנינו עד כה, אם כי לא היה לנו ותק כקונה ורוכט ציוד. רוצה אני להדגיש כי הציוד שלנו סלפני המלחמה בא בעיקר מסורח אירופה! טפולין, צ'כיה וגרמניה, ואילו משנת 1946 היה עלינו לפנות ליווקים ולא היו טוכרים לנו ואשר הם לא הכירו אותנו. עד שנת 1948 לא הובאו לארץ אלא ארבעים סכונות טובות וחדישות בלבד. החידוש התעשייתי בטלוא טוכן המלה התחיל בעצם בשנת 1949 ואופטר על ידי יורה של פעולות סטטלחיות או פעולות הקיורות בטטילה, ואני סתכוון להלוואות שניתנו לים חידוש הציוד התעשייתי טן הטלווה האטריקני, סחלק קטן של הטלווה היויזרי, טן הטלווה הגלגי ועד לפעולות הסתוכנות הסטתכות ברכישת ציוד על ידי כספי הטענק וכספי השילומים.

אני רוצה להביא בפניכם כמה מספרים על הייבוא בפועל. לא על רכינות והוצאו ולא על תכניות טהן עדיין בשלב של ביצוע, אלא יבוא תעשייתי בפועל. בשנת 1949 - 17.016 מיליון דולאר, בשנת 1950 - 23.906 מיליון דולאר, בשנת 1951 - 32 מיליון דולאר, בשנת 1952 - 16 מיליון דולאר, בשנת 1953 - 11,5 מיליון דולאר, ובשנת 1954, ביטונה החדשים הראשונים - 4.900.000 דולאר, טן הכל במשך שש השנים האחרונות - 105 מיליון דולאר. מספרים אלה כוללים את החידוש התעשייתי כולו, אף העטרת הציוד לחברת החטטל שטטטט לא רק לתעשייה אלא גם לשירותים וחלק ניכר אף לחידוש הציוד התעשייתי ל"סקורות", לטים. לייצור תעשייתי טטט רק שטים עד שטים וחטיטה מיליון דולאר. ובהבדל משנת 1946 שאז רכטו את אטר ניתן לרכישה סהר ובתקופה הקצרה ביותר, הרי עתה החלה הטטילה להפיע על בחירת הציוד לאור תכנית תעשייתית טטוייטת, וכונותי לתכנית טטוייטת של ספעל. הסטפרים שציינתי כוללים גם את הציוד שהובא על ידי העולים בשנים אלה וגם את הייבוא ללא תשלום. כפי שאמרתי, התכוון היה תכוון לל ספעל. על הספעל היה להוכיח לנו לטט סה זקוק הוא לציוד, סה סטרמו, סה הציוד החדש יביא בעקבותיו הן לטפעל והן לנו.

כן רוצה אני לטיים כי טלבד "אכטפורט איטפורט בנק" טנתן הלוואות לזמן ארוך וטלבד הציוד שאנו טקבלים על ידי השילומים הקטור בטדיניותו של תקציב הפיתוח, הדי רוב ההיקעות לרכישת ציוד בעטות באמצעי התעשייה עצמן, כלומר - באמצעי הרוכט עצמו.

לפני טאתן מספרים על רכישת הציוד החדט ועל תוצאת הדבר, אני רוצה לציין כי יש לקחת בחשבון, כי התקופה טן הרגע בו טגיע הציוד ועד לרגע שהוא טופעל היא של שטונה עד 12 חדשים. הסטפרים שאציא לקוחים טן הירחון הסטטיסטי הטעובד יחד אתנו להגדרת ולקלטיפיקציה של התעשייה.

אקרא את טיכום הטבלאות: סחצבים, טזון וטייקנות, קרח וקרור, טכטטיל, הלבושה והנועלה, עור, טתכת, סכונות, טוצרי חטטל, נייר והדפסה, אבן ומלט, כרטיקה וזכוכית, גומי ושונות. הסטפרים לטוף שנת 1953 הם: 123.000 איש מפרנסים בתעשייה, ושט טאות מיליון ל"י תפוקה תעשייתית. הסטפרים האלה הם אך ורק לגבי טוצרים

תעשייתיים ומינם כוללים חמל וכו'. סכר העבודה לשנת 1953 הסתכם ב-154 מיליון ל"י. בשנת 1954, 11 החודשים הראשונים, הסתכם סכר העבודה הסטולם על ידי התעיה ב-189 מיליון ל"י.

ק. לונ:

הייתי רוצה לדעת אם לציוד שנוצר בארץ יש סיקל בליהו, ובכמה הוא מתבטא?

מר ליינסרם:

איני יכול לנקוט בטכום, אבל אני יכול לומר כי הוא בעל ערך ויש לו סיקל רב במורה ליל מכונות סטנדרטיות בסתכת, בטכסטיל, כמעט בכל ענף העץ והנגרות, דוודי קיטור וכו'.

אפשר לחלק את הבעיות הנובעות מן הטצב בו אנו נתונים לפנינו: (1) הבעיות האנושיות; (2) הבעיות החומריות. בבעיות האנושיות אני כולל את שאלת ההנהלה התעשייתית ואת שאלת הפועל העברי הישראלי.

בעית ההנהלה בתעיה היא אחד מן הדברים הסטובכים והקשים ביותר בפיתוח התעיה. במקרים נדירים בלבד התעיינים שלנו הם תעיינים בני תעיינים, דור יני או שלישי. רובם, תפעים אחוז מהם, הם דור ראשון לתעיה, ולא דור דווקא כאלה שקיבלו את ההכנה הטכנית ואפילו זו הסתחרית. ייראה זה אולי פרדוקס בעיניכם אם אוטר, שהתעיה שלנו טובלת יותר מניהול בלתי יעיל מטסחר, מאדמיניסטרציה טאטר מניהול טכני לא-יעיל. יורה שלמה של מוסחים יעבדו בארץ הצביעו על הלקוי האדמיניסטרטיבי, הסתחרי ולא דווקא על הצד הטכני. לרוב הסדובר בעלי טלאכה קטנים שעלו והיו לבעלי תעיה או פועלים לעלו, ובמקרה הטוב ביותר - טהנדסים, ששאלת האדמיניסטרציה אינה ידועה להם. כל אדם התעיר בטו ידיו, על חשבון כוחותיו הוא, ודבר זה הביא לידי כך, שכל אחד מן התעיינים חושב את עצמו לידען גדול: אני יודע הכל ואני טאמין לאיך אחר. ההנהלה בנוייה בעיקר על קירי טרפחה, ולא דווקא על הבנים שחיו באוירה של תעיה סילדותם, אלא לעל גיסיים וטאר קרובי טרפחה, והקירבה המטפחתית הפכה להיות הקפליפיקציה היחידה. הדבר הביא לידי כך טאם כי מנהלת התעיה טבחיינה טכנית די בסדר, הרי טבחיינה אדמיניסטרטיבית ומטבחיינה מטחריית - לטטה מן המטוצע. אי האסון הביא מצד אחד לזלזול בארגון ומצד שני לארגונם האוטרי, טאמין התעייין יכול להרשות לעצמו להחזיק טטף גדול. בבית חרוטת מטוצע בעל בית חרוטת הוא גם מנהל הטכני, גם מנהל העבודה, גם המטקח על המטלות, גם הקופאי וגם הגזבר.

הנקודה הטניה היא בעיית הפועל. לא אכנס לשאלת התפוקה ופריון העבודה, אלא לעובדת היותו פועל בדור ראשון, פועל שלא ירש את מוסחיותו, אבל הרוצה להיות בעל בית חרוטת.

ולתחום זה של הבעיות האנושיות יש לעמוד גם על טבנה התעיה אצלנו. ואטתוך על הסקירה טנתתי בענין ההתפתחות, כלומר - גודל המפעלים. לא אמן מטפרים על כל 123 אלף המטרנסים, אלא אטתוך על מחקר יבעיה לפני חדשיים יפים בענף מטויים הכולל מטט טאות מפעלים. 221 מפעלים העטיקו 1704 פועל, בקתיגוריה של מפועל אחד עד 10 פועלים, 165 מפעלים העטיקו 2932 פועל, בקתיגוריה של ט-11 עד 25 פועל, 51 מפעלים העטיקו 2223 פועל, קתיגוריה בין 26 עד 50 פועלים, 19 מפעלים העטיקו 1945 פועל, קתיגוריה של ט-51 עד טאה פועלים ורק עטרים מפעלים העטיקו 4373 פועל בקתיגוריה של למעלה טמאה. ועכטיו לאחוזים. עטרים אחוז מן המפעלים העטיקו 63% פועלים, עטונים אחוז מן המפעלים נתנו עבודה ל-37% פועלים.

ועתה לבעיית החומרית. לא ארבה לדבר על בעיית חוטרי הגלם. עובדה היא כי אין ארצנו עטירה בחוטרי גלם. ביודעין לא אגע בבעיית ים המלח ובבעיות הנגב. עובדה היא, כי אנו עניים בחוטרי גלם. הנקודה היניה שהיא בעוכרינו: היקף המוק. גם זאת עובדה היא, כי היקף המוק הפנימי שלנו אינו עולה על 1.600.000 נפש. עובדה היא, טאמין אנו יכולים לסכור לסכנים שבארצות הטכנות, שכאופן טבעי צריכות היו לטט לנו מוק. הנקודה היילישית - בעיית המיטון בתעיה. זו היא אחת הבעיות הכואבות.

אסיים בסני דברים: א) בטיסון כללי של התכנון, מה אנו רוצים להשיג על ידי התכנון, מה הם העקרונות שהעמדנו לפנינו ומה אנו רוצים להשיג בפיתוח התעשייתי; ב) הטכניקה בה אנו עובדים וכיצד ואיך ניגשים אנו לתכנון.

שלב הסדרות שהצבנו לפנינו הן:
א) טניעת ייבוא, במקרה יהיה מוצדק מבחינה מקונומית; ב) פיתוח הייצוא כדי להרוויח כמה ייתר מן הטכום בטבע קשה הנחוץ למדינה, וגם כאן - בפידה והוא מוצדק מבחינה מקונומית; ג) פיתוח אותן תעשיות הנחוצות לנו מבחינה בטחונית, וכאן - לא בכנס כבר עקרון זה של הצדקה מבחינה מקונומית, כי החיוב הוא אם הן מוצדקות מבחינה בטחונית. ד) גורם התעסוקה, אולם אך ורק בקשר עם שלב הנקודות הראשונות ולא תעסוקה לסם תעסוקה בלבד. תעסוקה לסטה אינה מהווה גורם בתוך התכנון התעשייתי.

לבכל הנקודה הבטחונית אני רוצה להודיע כי קיים קשר הדוק בינינו לבין הסטה הכללי ומשרד הבטחון, וכל תכנית ותכנית נבדקת במסותף מנקודת מבט בטחונית. ואילו לגבי שתי הנקודות הראשונות - קיים קשר הדוק בינינו לבין משרדו של גאס.

תארתי את הרקע, הצבעתי על המטרה, ועתה - לפרטים ולפרטי פרטים של כל ענף וענף.

היו"ר י. גורי:

חלקן מן השאלות אותן אנו רוצים להציג נוסחאות אופיי כללי, ולא טוב לערבב שאלות שתהיינה ערוכות בקו הפירוט עם שאלות שתהיינה ערוכות בקו הכלליות. אציג, קודם כל, את השאלות הכלליות על סנת להפריד בין סוג אחד לסוגהו.

- 1) כהי ההסקעה על כל ספרוט בתעשייה?
- 2) האם המספר 123 אלה כולל אך ורק את המפרנסטים במישרין או גם מתפרנסים בעקיפין, כסו: הובלה, תיווך וכו' ? 3) מה דעת המשרד על השירות הניתן לתעשייה על ידי המכון לפיריון עבודה? 4) מה דעת המשרד על מועצות הייצור. 5) האם חלק מן המפעלים החובע עזרה ונלחם על קיומו - אין יסודותיה בריאיים ואין להם זכות קיום? 6) בעיית הקרטלים; פיזור התעשייה במסגרת התכנון; הציוד שאינו סופעל; מרכז ההיקעות; מפעל החשמל.

הדברים הם כלליים וקיימים בטידה זו או אחרת בכל תעשייה ותעשייה, ומסיום כך חושב אני כי לא כדאי לערבב את שני הדברים.

מר ז. טרזניב:

יש, לפי דעתי, לנסוע את שתי הסקירות גם יחד, כי דברי מר ליינקרט היו רק הקדמה לתאור מפורט יותר, שאינו אלא חלק מן התשובה הכללית.

מר נירגין:

בגישתנו לבעיית התכנון הפיזי, ואיני מדבר עכשיו על התכנון מבחינה גיאוגרפית, קבענו לנו שיטה הבנוייה על שני מסדים: האחד - אותו מימד הנותן לנו את טכום ההסקעה בדולגרים והשפעתו על סאזן התשלומים; האחר - אותו מימד האומר לנו כמה עלה לנו הדולגאר אותו חסכנו. והיחס שבין שני המיטדים הללו הוא הוא הקובע. הדיאגרמה לערכנו לאור שני המיטדים הללו מצביעה על עדיפותו של מפעל זה או אחר. דיאגרמה זו הבנוייה על שני המיטדים מצביעה אם תכנית זו או אחרת כדאית לספק המדינה.

אחד הקיימים בהם אנו בתקלים הוא: פיצול התעשייה. הייצורן היימראלי רוצה בכל מחיר להיות בלתי תלוי מגורמים אחרים, ודבר זה מביא בעקבותיו לתעשייה כל כך מפורצלת.

אקח לדוגמה את תכנון ענף הטכסטיל, שהוא אולי הענף הקל ביותר, פרט לכמה וכמה ענפים בטוון. מיטי הקיצוב והנקודות יודעים אנו מהי תצרוכתו של היוק הפנימי, וכן צריך לזכור, כי ענף זה הוא ענף יהודי טובהק, ועובדים בו גם בני דור לפני וסלישי.

לאור הוראות המטילה צריך התכנון לכלול בתוכו את תקופה יחסית 1954 עד שנת 1960. אם כי, לפי דעת המטילה, רצוי לראות בזמן זה שתי תקופות, יכל אחת היא בת שלוש שנים, הרינו מעדיפים לראות בזה תקופה אחת של שש שנים. בטסנו את התכנון על 2.200.000 תושבים, ואם בחליט ובאמר כי אין אנו רוצים להעלות את רמת החיים, הרי ש-3,3 ק"ג סוצרי כותנה לנפש, קילן גרם אחד של צמר, 0.3 ק"ג של משי מלאכותי, סה"כ 4,6 ק"ג של סוצרי טכסטיל לשנה ולנפש הם הצריכה. ולאור הנתונים של הצריכה של הארץ בשנת 1949 אנו רואים כי הצריכה הגיעה ל-8,5 ק"ג לנפש, ואילו בשנת 1950 - 6 ק"ג. כך שאנו נתונים עדיין מתחת לרמה הנאותה.

תכניתנו מתחלקת לשניים: א) הקמת מפעלים חדשים למוצרים שעד כה לא נעשו בארץ, או שנעשו במסדים כה קטנים שאין להם כל ערך; ב) השלמת המפעלים הקיימים.

באמרי: הקמת מפעלים חדשים אין כוונתי לומר, שהמטילה עומדת להקים, אלא שאנו היוזמים את הקמתם. אנו עומדים להקים בית חרושת למשי מלאכותי (במברג) אין הכוונה למשי המלאכותי הרגיל, כי התצרוכת שלנו בארץ אינה גדולה כל כך כדי להצדיק הקמתו של בית חרושת למשקי מלאכותי. הקמתו תעלה 4,5 מיליון דולאר וזה כולל שליש בטבע ישראלי ואילו 2/3 בטבע קשה, ותפוקתו תהיה 1100-1300 טון לשנה.

יש תכנית הטדברת על ייצור טיבים סינטטיים, מין ביילון, שהשקעה בו תעלה טכום של 2,5 מיליון דולאר.

אנו יוזמים הקמת בית חרושת לחומר טפנו עושים כובעים. ההשקעה - 400 אלף דולאר. התפוקה - 240 אלף טטפט.

אנו רוצים להקים שנים, שלושה בתי חרושת לקונפקציה לגברות עם טאטים עד שלוש טאות טכוונות תפירה בכל אחד. ההשקעה - 225 אלף דולאר. הוא הדין לגבי בתי חרושת לקונפקציה של בגדי גברים.

אנו יוזמים הקמת בית חרושת לעיבוד הצמר הגלמי. אנו מקווים כי דבר זה יתן לנו ערך טוסף של 160 אלף דולאר לשנה. הדבר יעלה 400 אלף דולאר כהשקעה.

זה זמן רב אנו מטפלים בייצור ה"קנבאס". ההשקעה הדרושה - 250 אלף דולאר. אנו עומדים לפני הקמת בית חרושת לייצור בד משי מלאכותי מיוחד הנכנס לצמיגים. תפוקתו - 800 אלף טון עם אפשרות של הגדלה עד למאה אלף טון, וההשקעה - 400 אלף דולאר.

תכנית מיוחדת לעיבוד חוטי ביילון - 200 אלף דולאר.

אנו מעוניינים, וזה בעיקר מכוון לעולים חדשים, להקים תעשיית בית של שטיחים. אנו לוקחים בחשבון השקעה של 450 אלף דולאר כדי ליצור 300 אלף מ"ס של שטיחים בשנה. זה לצרכי ייצוא.

סך הכל דורשות תעשיות אלה השקעה בטכום של 9.550.000 דולאר. כל זה להקמת מפעלים חדשים.

תכנית זו טבוטסת על ההנחה שאנו נקבל טן השילומים לצרכי רכישת ציוד 5,5 מיליון דולאר ו-1.175.000 דולאר מהמענק, טכוטים שיטטטו להשלמת מפעלים קיימים.

אשר להשלמת מפעלים קיימים.

בפשתן - יש לנו כיום בארץ 62.600 פלכים. התפוקה - 5.150 טון של טיבים. ההיקעות שאטרנו תבאנה להגדלה עד ל-80.200 פלכים. נהיה מסוגלים לייצר חוט עדין יותר ודק יותר. הרחבת המפעלים תביא ל-6.800 טון כוח תפוקה. אם נוריד

את 700 הטון הנחוצים לנו בשביל ייצוא ו-300 טון שהם כוח התפוקה של פלכים מיוחדים של פשתן - יהיו לנו לצרכי הירוק הפנימי 5,800 טון. 2,200,000 תולבים לפי 3,3 ק"ג לנפש מחייבים יחד 7260 טון. חסר לנו, אם כן, 1,460 טון לאטמקה לירוק הפנימי. אנו רוצים להגיע ל-150 אלף עד 200 אלף פלכים, ביניהם מספר ניכר של פלכים הנותנים חוט עד למספר של 120. כרגע המכסימום הוא 42. כוח התפוקה - 9,150 טון כותנה, זוהי התכנית ל-1960. מזה יש להוריד צריכה של 7,260 טון לפי 3,3 ק"ג לנפש, ונשאר לנו עודף של 1,890 טון לייצוא. הדבר מבוטט על 290 ימי עבודה בשתי משפרות בטפעל אחד. יש אפשרות בטפעלים מסויימים לעבוד גם במלוא מספרות, ודבר זה יתן תוספת של 800 טון, ולמטרות ייצוא יהיה לנו - 2,690 טון.

תכנית זו דורשת השקעה של 10,500,000

דולאר. כוונתנו להגיע בשנת 1960 לייצוא בשווי של 35 מיליון דולאר במוצרי הטכטיל עם עודף מוטף של לא פחות מחמישים אחוז. הערך המוטף צריך לכסות לנו את הצריכה בטבע זר לצריכה מקומית.

אשר לצמר, מספר הפלכים של סוג אחד -

2148 ושל סוג שני - 14268. כוח התפוקה - 3728 טון של צמר. סך הכל רוצים אנו להשקיע במטרות 2,900,000 דולאר. עם הקיים זה יתן לנו 5828 טון כוח תפוקה. יש להוריד מסכום זה את החוט העבה, כך שלמעשה להם עיבוד חלקי של אריגים ישארו סך הכל 4778 טון. הצריכה היא 2200 ק"ג לנפש, ונשארים 2578 טון חוטי צמר לצרכי ייצוא.

תעשיית הטכטיל ופיתוחה מכוונת בעיקר

לייצוא אריגים ודברים מיוחדים. אין באפשרותנו לייצא חולצת חקי, כי בזה קשה יהיה להתחרות עם השוק הבינלאומי. אנו מפתחים, על כן, דברים מיוחדים הנורשים השקעה ומוטחיות מיוחדים. רק יחידי מגולה בלבד למשל מטוגלים לייצר חוט של 120, ומזלנו כי אחדים מגולה המטוגלים לכך נמצאים בתוכנו כיום.

ברור כי ייצוא זה יפיע במידה מסויימת

גם על התצרוכת הפנימית, כי אין לך ייצור שאינו מביא ליצירת סוג שני שאותו יש לסכר בשוק הפנימי.

אשר ליוטה, כיום התפוקה היא אלף טון.

כמות זו מטפיקה לתצרוכתה של ארצנו, להשלמת התכנית אנו רוצים להשקיע סכום של 400 אלף דולאר. אין לנו צורך בהגדלת התפוקה של טיזל(?). כוח התפוקה שלנו הוא 3500 טון ואילו התצרוכת היא אלף טון בלבד. יש לנו 3700 נולים עם כוח תפוקה של 12,470 טון אריגים. אם נוסיף כוח תפוקה של 9,035 טון ולצריכה נוציא 11,928 טון ייצוא לנו עודף של כוח עיבוד חוטים של 9,577 טון. נכון שהמספרים שנתתי בענין זה הם תיאורטיים בטקצת, כי חלק לא קטן של הנולים הם מיושנים. הוא הדין בטכונות סריגה, ועלינו לעבור לעבודה על נולים אוטומטיים. לקחנו בחשבון תוספת של כאלף נולים. אתה בלבד תיקח כ-350 נולים. הנולים החדשים יבואו בראש וראשונה במקום הנולים הישנים בהם אנו עובדים. ההשקעה באלף הנולים החדשים שאינה באה כדי להגדיל את כוח התפוקה, אלא להם רציונליזציה של המשק הקיים בלבד, מחייבת השקעה של 4,200,000 דולאר.

אשר לסריגה, אנו מפתחים ייצור גרבי

ניילון לייצוא, יהיו לנו כ-29 מכוונות "קוטון". אנו רוצים להביא 31 מכוונות נוספות. יחד ששים. התפוקה תהיה - 552,000 תריסר גרבי ניילון. חלק לצריכה פנימית, בעיקר - סוג ב', כ-70 אלף תריסר לשנה. היתר - לייצוא. דבר זה מחייב השקעה של 2,300,000 דולאר. ליתר ענפי הסריגה - יש צורך ב-1,200,000 דולאר, ובראש וראשונה לצרכי מודרניזציה של הציוד הקיים.

ההשקעה בפשתן מחייבת השקעה של 450 אלף

דולאר. ההשקעה בעיבוד סיבי אזבסט מחייבת השקעה של 150 אלף דולאר. הרחבת טפעלי האטמקה כולל טפעל להדפסת בדים - 1,200,000 דולאר.

אני מסכם. השקעות בתעשיות חדשות -

סך של 9,550,000 דולאר; השלמת המטרות - 13,800,000 דולאר; השלמת תעשיות לעיבוד חוטים - 7,700,000 דולאר וסך של 1,900,000

דולאר. סה"כ - 32.950.000 דולאר. סכום זה 22 מיליון דולאר
ליבוא של ציוד ו-10.950.000 הוצאות בלירות ישראליות.

איך וכיצד חושבים אנו לסמן את
ההוצאות הללו: 16 מיליון מהמילומים, 3 מיליון מהטעק ו-3 מיליון
מהשקעות הון סחו"ל. כוונתנו להגיע בשנת 1960 לייצוא של 35 מיליון
וחמישים אחוז מזה ערך טוטף. זוהי התכנית.

היו"ר י. גורי :
הפרצה הראשון טנה בדבריו כ-16
חטיבות בתעשייה. לא נוכל להקדיש
לענין זה זמן כה רב. בחטיא אף את הסטרה אם בקדיס זמן רב כזה
לפרטים. על כן, אני מציע לסדר הסטרה והתעשייה להטציא לנו את
הפירוטים בכתב כדי שיוכלו חברי הועדה לעיין בהם. ואילו הטריצים -
יחנו אחר כך את הטבתם אך בקווים כוללים ורחבים על כל אחד מענפי
התעשייה.

היות ואנו חייבים לסיים את הדיון
בתקציב הפיתוח ובתקציב הרגיל עד ל-31 לטרץ אנו עורכים עתה
בירורים על נושאים שונים הקשורים בתקציב הרגיל ובתקציב הפיתוח,
כדי שבבוא הזמן נכיר את החומר בו יהיה עלינו לעסוק.

אני מוסר לשיקול דעת סדרד הסטרה
והתעשייה איך להגיש את החומר, באיזה צורה, מה להגיש וכיצד.

הישיבה נועלה בשעה 1.30